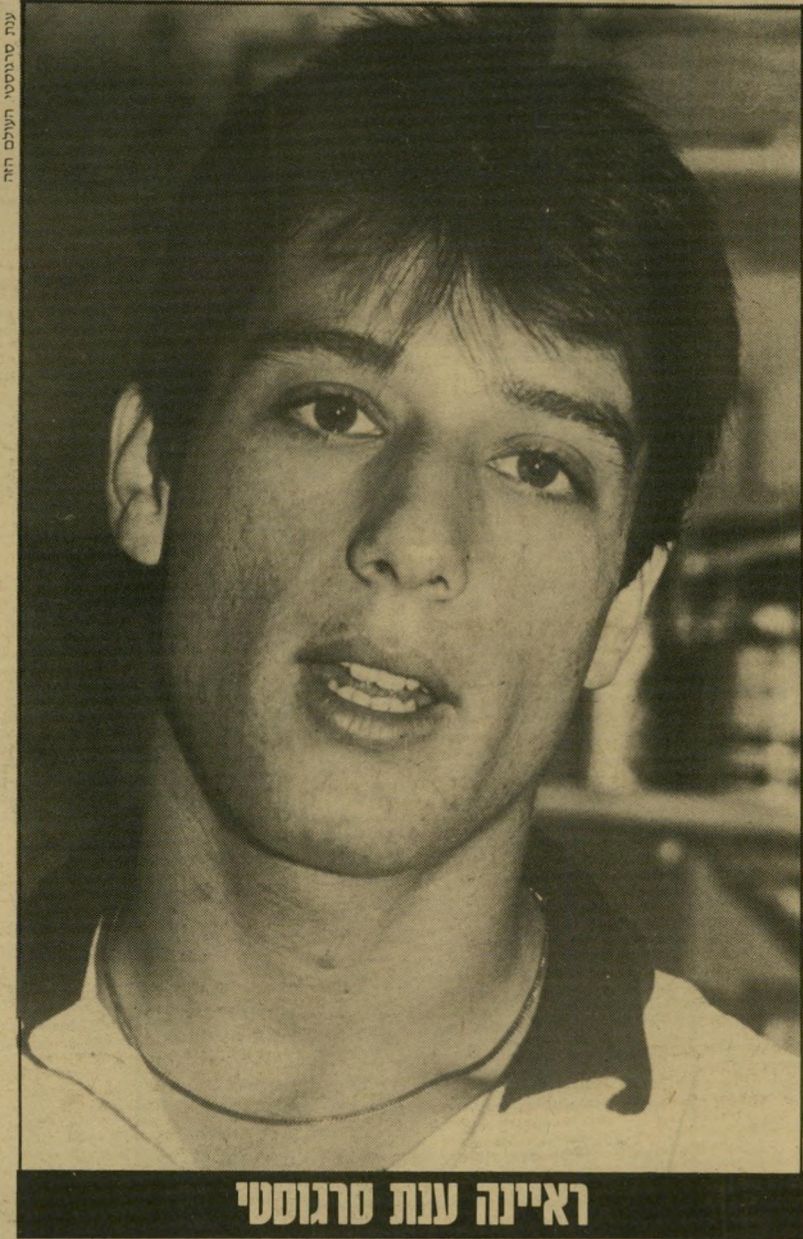

בני שכטר, נער ישראלי בן 17, תלמיד תיכון, חבר בלהקת זמר עירונית, מספר על התלבטויותיו לגבי שרותו הצבאי, על האופן שבו הוא מבלה, על דעותיו לגבי נישואין וחיי־מישפחה, ועל דעתו על הפוליטיקה הישראלית

ענת סרגוסטי העולם הזה

ראיינה ענת סרגוסטי

"אני בדיעה שאדם, לפחות גבר, צריך להתחתן רק כשהוא מבוסס ויכול להחזיק עוד בן־אדם"

"הצבא מצטייד היום בעיני בחור בן 17 כמקום קשוח, שלא־נעים לבלות בו שלוש שנים"

"כעיקרון אני לא חושב שאשה צריכה להיות המפרנסת העיקרית במישפחה. זה התפקיד של הגבר"

"מילחמת־הלבנון לא שינתה את הגישה לצבא. יש כאלה שציאו מהמילחמה עם הרגשח־ביטחון"

"לא מפריע לי לכבס ולבשל. אני עוזר מאוד לאמא שלי, שהיא אשה עובדת"

"הנוער של היום משחק אותה ראש קטן, בכל דבר. בלימודים, בעבודה וגם בצבא"

"לא מפחיד אותי

להיהרג בצבא!"

של חייל חבוש כובע מיצחיה לבן. לידו מודבקת מודעה ובה נאמר: "מי שאינו אוהב את מולדתו, אינו מסוגל לאהוב דבר." על הקיר שליד שולחן־הכתיבה תלוי תצלום של מטוס־קרב. בכוננית־הספרים עצמה תלוי מחזור גדולה של בית־הספר. בני הוא נער גבוה, דק־גוף, כהה. לא קצר מדי, מבריק, מלווה נאה מראה. הוא מדבר בלהט, מלווה דבריו בתנועות־ידיים. כפות־ידיים גדולות, האצבעות ארוכות. יש לו ביטחון רב. עמדות מוצקות. הוא עונה לכל שאלה במהירות, כמעט ללא היסוס. זהו בית דתי, ובני חובש כיפה סרוגה.

ישב וצפה בתוכניות־הילדים לחופש הגדול. צילה, בחלוק־בית כחול, היתה במיטבה, ובני, לבוש במיכנסיים קצרים לבנים ובחול־צה לבנה, לקח אותי לחדרו. חדר קטן. מן החלון אפשר לראות את חלון־המיטבח ואת חלונות השכנים. למעלה ולמטה. מחוץ לחלון של השכנים למעלה היו תלויים על החבל כבסים לייבוש. בחדר ספת־נועה, ריפוד בהיר, שולחן כתיבה חום ומעליו סיפריה לגובה. במינת־החדר סיפריה נוספת. עמוסה בעיקר ב־סיפרי־לימוד שונים. מולה ארון־קיר, המכ־סה קיר שלם בחדר. על הארון מודבק קטע־עיתון המספר על הקומנדו הימני, ובו תצלום

הוא היה כבר לבוש וחדרו היה מסודר. הוא קיבל אותי כששערות ראשו רטובות ממיק־לחת של בוקר. הוא מתגורר בבית־הוריו. בפתח־תיקוה: בניין דירות אפור, קומה שלישית, מירפסת, סלון, מיטבה, חדר־שינה. ההורים עלו ארצה מרומניה ב־1964. עד היום מדברים בבית גם רומנית וגם יידיש. האב עובד בחברת־בזק, האם בביטוח־הל־אומי. בבית שלושה ילדים: צילה, בת ה־20, העומדת להתחתן בזמן הקרוב, בני ואבי, האח הקטן בן ה־12. פעל מכשיר־הטלוויזיה, ואבי

פני שבוע התחיל החופש הגדול. לכ־בוד המאורע המרגש הזה, שנוגע, כך נכ־תב בעיתונים, למיליון ילדים ברחבי־הארץ, החלטתי לראיין נער ישראלי ממוצע. בני שכטר, תלמיד־תיכון בן 17, שנה לפני הגיוס לצבא. מה הוא חושב, מה הוא מרגיש, איך הוא מבלה, מה מעניין אותו, מה שאי־מות שלו, החלומות שלו, איך משמיעים עליו המאורעות היוצרים את הכותרות הראשיות בעיתונים. הבחירה היתה די מיקרית. הלכתי אליו הביתה באחד הימים הרא־שונים של החופש הגדול. בשעת־בוקר לא מוקדמת, אם כי גם לא מאוחרת במיוחד.